Aripi de cenuşă

Ionel Simota

ARIPI DE CENUŞĂ

Colecţia Poesis

Editura Eurocarpatica

2008

Coperta: Gheorghe Simota

Corectură: Valeria Pop

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SIMOTA, IONEL
Aripi de cenuşă / Ionel Simota, Sfântu-Gheorghe
Eurocarpatica, 2008
ISBN 978-973-1815-08-4

821.135.1-1

Dacă nu m-aş fi născut om,
pasăre aş fi fost sau văzduh...
Oricum nepăcătuire.

ÎNFLORIRE

Plouă şi tu eşti tot mai frumoasă,
Chipul tău scăldat e de-nfloriri,
Primăvara poartă haină groasă,
Tu porți rochiile unei noi iubiri.

Plouă ca şi cum ar fi-nceputul,
Ochii tăi sunt umezi de mirare,
Trupul ploii şi-a golit tumultul
Pentru-o nouă carte-n călimare.

Plouă într-o zi de primăvară,
Ierbii încă mâna îi întinzi,
Si în brațe pentru prima oară,
Să nu-l plouă, trupul mi-l cuprinzi.

Plouă şi tu eşti tot mai frumoasă,
Curcubeu-ți iese în cărare,
Primăvara-şi lasă haina groasă
Si se-mbracă-n înfrunziri şi soare.

Plouă sfânt în noi şi-n calendare…

ROŞU TÂRZIU

Trec pe străzi, lumini însângerate
Se ascund în roşii felinare,
Vinul curge peste trotuare,
Înroşită luna-n ceafă-mi bate...

Ca şi cum aş fi pătruns în mine
Şi m-aş căuta prin propriu-mi sânge,
Strada mă sufocă şi îmi frânge
Verticalul cuibărit în vine...

Mă întorc la vin şi beau din cupe,
Plouă roşu în genunchii mei,
Noaptea-i înroşită, paşii grei,
Nu mi se mai frânge, mi se umple...

E târziu, luminile sunt mute...

AŞTEPTARE-NFLORITĂ

Arbore-nflorind
Mâna ta, tată,
Puternic mi-apasă existența
Încerc să te întreb
Dacă nu cumva
Ai uitat să te-ntorci
De dincolo de cer
De dincolo de iubire.

Aş vrea să te-ntorci, tată,
Tu care m-ai lăsat
Singur într-o pustie gară
Să aştept un tren
Care încă nu a venit.

Noroc că pe aici mai trec
Din când în când anotimpurile
În rochii colorate frumos

Hainele aşezate cu grijă
În valiza de carton
De pe genunchii mei
Aproape împietriți
Mi-au rămas mici.

Eu stau cuminte, tată,
Pe o bancă de salcâm
Ce a înflorit deja
De-atâta aşteptare.

Sunt încă aici, tată,
Să nu mă cauți prin cer.

CĂDERE

Pentru ce mai trec păsări
Prin aerul pe care îl respir,
Oricum nu mai ştiu să scriu
Decât cuvinte de piatră
Peste care, din când în când,
Se rostogoleşte tăcerea.

Tot din când în când
Mă strigă câte un înger
Să-l sprijin puțin
Pentru a nu cădea din cer.

Îl prind de braț
Ca de un lujer de crin
Şi încerc să-i explic
Că nu sunt vrednic
De atâta încredere.

El îmi şopteşte :Taci,
Nimeni nu ştie asta,
În cer e mare harababură…
Doamne, o să leşin.Ține-mă…
Şi îngerul cade precum un fulger
Prin trupul meu…

BASM

Cai albi
Înghițiți de vânt
Pe sub coame de deal
Ca nişte cuvinte pierdute
Printre rânduri
Cărora le auzi uneori
Foşnetul păscând
Pe sub lumina zilei.

Ai vrea să-i încaleci şi tu
Şi să simți cum aluneci
Dincolo de pragul unui basm
În care doar fuga lor
Te mai poate salva
De cele rele…

Cai albi cu aripi de lumină
Vor desena rugăciuni
Cu zborul lor
Ce ne vor duce
Afară din basm.

SCRISOARE

S-a făcut duminică în cuvântul meu
Şi te găsesc mereu tot mai frumoasă,
Tăcerea ta, aproape grandioasă,
Mă face să mă simt ca-ntr-un muzeu.

Să-ți spun ce simt îmi este tot mai greu
Iar tu, din clipă-n clipă, tot mai sfioasă,
Făptura ta cuminte, luminoasă,
Mă-ntoarce, tot mai mult, spre Dumnezeu.

Privesc şi obsesiv te-admir mereu,
Să nu mai pleci, eu te-aş închide-n casă,
Dar fiindcă eşti, din zi în zi, tot mai frumoasă
Şi să te-nchid în casă îmi e greu…

Îți scriu dar cel ce-ți scrie nu sunt eu…

NEPĂCĂTUIRE

Ai fi putut să mă naşti pasăre,mamă,
Sau cerb alergând prin păduri,
Puteai să mă naşti orice altceva
Decât om păcătos...
Puteam să nu port această povară
Şi să zbor îndelung toamna,
Fără a semăna tristeți în jur...

Puteam să port povara uciderii mele
Într-o vânătoare regală,
Cu mulți câini şi multe țevi de puşcă
Îndreptate împotrivă-mi...

Aveam şansa să mor frumos, mamă,
Şi să rămân o amintire
În vitrina unor trofee...

O poveste mereu altfel
Spusă de vânători iarna,
La o cană de vin fiert...

Pasăre fiind sau cerb,
Nu l-aş fi supărat pe Dumnezeu...

ASEMUINDU-TE

Mă ascund uneori în formele tale
Şi-ți intru în iubire prin sărut,
Şi nu mai vreau din tine să mă mut…
Adorm în formele perfect egale.

Visez cum nimeni nu a mai visat
Trăirea noastră dintre două clipe,
Un zbor de pescăruş fără să țipe,
Şi o iubire fără de păcat…

Când dimineața se iveşte-n tine
Eu cad, un înger izgonit din cer,
Apoi se face frig, îmi este ger,
Şi-aprind o lumânare-n mine.

Mă ascund uneori în formele tale,
Asemuindu-te cu frunze şi petale…

VOI AŞTEPTA

Voi aştepta înfrigurat să ningă,
Nămeți în mine o să crească iar,
Căldura ta îmi este în zadar,
Lumina-n mărul copt o să se stingă.

Voi aştepta până şi lumânarea
Ce pâlpâie să nu o mai zăresc,
Voi arde prea uzatul „te iubesc”
Chiar dacă spinii vor însângera uitarea.

Nu voi dori să te revăd vreodată,
Din gânduri te voi suprima pe veci
Şi chiar de-ar fi prin mine să mai treci
Eu voi lipsi până vei fi plecată…

Voi aştepta să ningă înc-o dată…

REPETATELE-MI STĂRI

Se aprind din nou pădurile-ntomnate
Şi nu-mi mai trece nimeni prin cuvânt,
Şi-mi moare în poeme câte-un sfânt,
Şi păsările nu mai vor îmbrățişate…

Copacii mi se pregătesc de frig
Şi frunzele se pregătesc să moară,
Tăcerea toamnei încă mă-nfioară,
Mai cred în revenire şi te strig.

De voi muri, a nu ştiu câta oară,
În somnul iernii mă voi linişti,
O primăvară sigur va veni
Şi o-nflorire pentru mine iară…

De voi muri, a nu ştiu câta oară…

TĂCERE

Ochi închis,poem în amorțire,
Nu se mai aude niciun cânt,
Lacrima coboară din cuvânt,
De la tine încă nicio ştire.

Trup stingher, sub o lumină moartă,
Smuls dintr-un tablou fără valoare,
O durere fără sângerare,
Visul nu-şi găseşte nicio poartă.

Trist condei ce a uitat să scrie
De iubire, cum scria odată,
Întâmplare tragic repetată
Şi o rătăcire cenuşie.

Trist condei şi-o fată neuitată…

DESPRE PLECĂRI

Stoluri albe, argintiu exod,
Tremură plecările în zare,
Anotimpuri mor în calendare,
Toamnele ascund un putred rod.

Țipetele păsării le-aud,
Obosite cad din cer pe rând,
Vântul se întoarce şuierând,
Viscoli-va-n trupul nostru crud.

Lacrima luminii înghețată
Pe obrazul frunzelor rămâne,
Nu există ieri, nici azi, nici mâine,
O poveste încă ne-ncheiată…

Pleacă tot, nimic nu-mi mai rămâne…

CAII UMBRELOR

În curând caii se vor călca
În propriile lor picioare,
Fuga lor îi va mistui
Ca focul ce i-a hrănit în tinerețe,
Alergarea le va cădea pe jos
Iar din ei, frumoşii cai,
Se va naşte un fel de autoironie
A neputinței, a neputerii,
De-a mai fi ce-au fost…
În hohote va plânge
Nepăscuta iarbă
Şi țărâna se va revolta
De nefuga lor.

Copitele vor fi
Adieri ale unui vânt înserat
Şi demult uitat.

În curând caii
Vor lua forma umbrelor
Şi nu vor mai răspunde chemării
Stăpânilor pământeni.

ÎN MARTIE

În martie, când vor veni cocorii,
Nicio durere nu va fi prea mare,
În martie te-oi transforma în floare
Şi din privire îți voi smulge norii.

În martie, când vor veni cocorii,
Nicio durere nu mă poate-nvinge,
Trupul zăpezii-n cântec se va stinge
Şi în iubire vor înmuguri fiorii.

În martie voi fi mereu acasă
Şi pentru iarbă rugăciuni voi scrie,
Splendoarea înfloririi cea mai vie
Din trupul poeziei o să iasă.

În martie te voi chema la mine
Prin zbor de păsări şi-ntrupări divine.

AŞA SUNTEM

Aşa suntem noi,
Amestec neînțeles
De țărână şi zăpadă,
De lumină şi întuneric
De iubire şi ură…

Aşa suntem,
Descrierea unei umbre
Purtată între soare şi pământ
De un țel anume sau de vânt…

Aşa suntem noi
Uneori roditori,alteori secetoşi,
Urâți uneori sau frumoşi,
Cuminți uneori şi adesea prea răi…

Aşa suntem noi,
Propriii noştri călăi…

O GARĂ

Ne-a mai rămas încă o gară
În care am putea să ne-ntâlnim,
Chiar dacă între noi e iarnă iară
Şi trenurile prin zăpezi nu vin.

O gară ne-a rămas în primăvară
În care eu mă simt ca un străin,
Aştept un tren ce ar putea să moară
De înflorire şi de-atât suspin.

În gară sunt şi mi se face vară
Şi totuşi te aştept neîncetat,
Deşi-ntre noi potop s-a instalat
Şi tu nu poți privi pe geam afară.

O gară, doar atât ne-a mai rămas,
Deşi tristețea toamnei ne-nconjoară,
Tu vii c-un tren ce merge doar la pas,
Eu sunt bătrân şi voi pleca din gară.

RĂTĂCIRI

Tu şi aşa, oricum, n-ai să-nțelegi
De ce prin mine nu mai zboară vise,
De ce de pleoape somnul se strivise
Şi treaz stăteam în noapte ore-ntregi.

De ce lumina îmi omoară scrisul,
De ce sărutul mi-a fugit din gând,
De ce tăcerii m-am vândut curând
Şi nu mai caut astăzi Paradisul.

De ce iubirea n-o mai pot cânta,
De ce prin cârciumi îmi găsesc popas,
De ce doar o fărâmă mi-a rămas
Din sufletul ce l-am avut cândva.

Tu şi aşa n-ai să-nțelegi nimic,
Iar eu nu am puteri să-ți mai explic…

COPILĂRIE

Miroase a cozonac copilăria mea
A fructe şi a palme ce frâng pâine coaptă,
A seceriş şi-a flori sălbatice,
A păsări zburând şi a izvor
Miroase amintirea.

A desculț miroase şi a ploaie,
A turme şi cirezi risipite pe dealuri,
A tunet de ploaie în miezul verii
Şi a plâns de viscol în noapte
Miroase amintirea.

A sărbători şi a mese bogate miroase,
A Crăciun şi a Înviere de Paşti,
A joc de copii prin țărână şi iarbă,
A mame gândindu-se la noi
Miroase amintirea.

A biserică miroase şi a şcoală,
A sudoarea unor vacanțe muncite.
A vise ucise sau împlinite,
A zugrăveli cu var şi smoală
Miroase amintirea.

Copilăria mea, pasăre zburând în văzduh.

CUBIC SENTIMENT

Sentiment ca un cub
Cu mai multe fețe
Învârtit de mâna unui copil
Pentru a-i găsi adevăratele culori,
Cele mai pure, ale unor ochi
Plini de mirare,
Ale unui cer stând pe loc
Înghețat de uimire.

Cubic sentiment
Cu multe colțuri dure,
Rostogolit pe lumina
Nevinovată a sufletului.
Din când în când sechele,
Răni din loc în loc
Şi durere pe ici-colo,
Ca şi cum sentimentul
Ar fi mai mult nesentiment,
Ca şi cum n-ar fi trebuit trăit…

Cubice forme
Ale unei neînțelese stări.

DANS ROTUND

Dansau rotund păsările
Deasupra capului meu
Sub care doar pământul
Se învârtea mereu…

Dans rotunjit de vânt
În anotimpul în care
Zburam înspre cuvânt
Noi, păsări oarecare.

Un dans în care fluturi
Amestecau lumina
De care să te bucuri
Crescându-ți rădăcina -

Un dans şi-apoi te scuturi.

DEFINITIVĂ

Miroase a copac înflorit părul tău,
Şi a frunză crudă miroase,
Îți e carnea înflorită pe oase,
Miroşi a sărut şi-a părere de rău,
Busuioc înflorit în palmele tale
Şi a vânt adiind îți miroase-nserarea,
A plecare miroase acum cărarea
Şi a plâns de tristețe şi jale.

Amintirii încerc să-i mai stau în cale.

DESPRE PLUTIRE

În sânge port păsări
Şi cântul lor dulce
Îmi alină cuvântul
Pe care l-am jertfit
Pentru nesomn
Şi a cărui rostire
Am închis-o lăuntric -
Putredă şi bătrână mănăstire.

Plutirea din mine
V-o dau vouă,
Spre a nu cădea din iarbă.
Fără ea totul e vertical,
Totul e cădere
Într-o altă lume,
În care sigur nu v-ar fi bine
De prea multă tăcere.

În sânge mai port
O fărâmă din zâmbetul mamei
Şi o altă fărâmă
Din glasul bunicului.

DRUM CĂTRE DUMNEZEU

Se vor topi picioarele soldaților
De atâta mers în arșița verii
Pe drumul războiului,
De atâta jertfă
Din genunchi le va curge lumină
Ca nişte izvoare ale tămăduirii,
Pentru cei bolnavi.
Orbi se vor unge cu ea
Si vor putea vedea din nou
Splendoarea răsăritului de soare.

Trupurile lor se vor topi
Si iarbă şi rouă va creşte
Din propria lor umbră

Lungă cale şi-au ales
Si sterp pământ au de călcat
De sute şi mii de ori,
Până când vor ajunge
La poarta cerească a raiului.

Sufletele lor
Drepte ca nişte lumânări aprinse
Vor păşi dincolo,
S-adoarmă puțin.

IARBĂ

Iarbă-mi va creşte pe frunte
Într-o primăvară uitată de toți
Şi mândru voi fi de frăgezimea ei
Şi tânăr voi fi eu
Şi mult îmi va plăcea
Să mă trezesc dimineața
Cu roua în ochi.

Iarbă-mi va creşte
În locul degetelor lungi
Cu care acum pipăi cuvântul,
Îl înfloresc ades,
Pentru ca tu să-l porți în cosițe -
Ramură de iasomie.

Iarbă-mi va creşte
În locul mersului grăbit
Şi odihnit voi fi eu
În gândul ierbii.

Va ploua uneori
Şi iarbă va creşte
În locul acestui cuvânt: EU

CURÂND

Curând se vor îmbăta copacii,
De atâta primăvară
Şi cucul va cânta hai-hui
În poala-nserării.

Curând, noaptea fără zi
Nu va mai putea trăi,
În curând verdele crud
Va fi mult mai viu şi mai ud.

Curând, pe lângă muguri,
Va trece zâmbind înfrunzirea,
Pe lângă înfrunzire
Va trece însăşi frunza,
Pe lângă frunză
Va trece cântul adierii.

Curând
Nimic nu ne va deosebi
De emoția frunzei
Şi de taina trecerii lor
În neființă.

AŞTEPTARE

Va înflorii liliacul
În cuvintele tale
Şi primăvara va zâmbi
Ca un copil fericit
De prea lumină.

Pe la fântână
Trece din când în când
Câte o domniță,
Să-şi umple cofa de dor,
Iar spre seară
În cuibul dragostei
Se aşează păsări,
Să-şi spună povestea
În şoaptă.

Va înflori liliacul
Şi tu încă nu vii

Pe lângă troița satului
Zboară îngeri şi cântă.

A înflorit liliacul...
Bine că încă n-am murit.

PENITENŢĂ

Scheletul meu, fosforescent însemn,
Tocit de-atâta mers e tot mai mic.
El nu înseamnă, eu nu-nsemn nimic,
Limbaju-mi e de piatră şi de lemn.

Puteam să am o altă existență
În care lemn sau piatră să fi fost,
Cu mult mai însemnat şi trainic rost
Şi lupta să mi-o duc cu vehemență.

Scheletul meu a fost sau nu a fost,
În propriu-mi trup, un fel de penitență.

ARDEREA VERII

Iarba a trădat câmpul
Şi pustiu s-a făcut
Surâsul florilor
Din lăuntrul lui.
S-a mutat foşnetul
Cu vânt cu tot
Şi cântecul din greier s-a mutat
Într-o altă vară.

Căderea ploii a trădat ploaia
Şi umbra a fugit din formele ei,
Încât doar arşiţa
I-a rămas fidelă soarelui
Care se plimbă zilnic
Între dimineaţă şi seară
Ca prin propriul deşert.

Doar toamna mai poate
Să schimbe ceva
Din acest tablou al pieirii.

ÎNTOARCERE

Mă voi întoarce într-o seară
În rotundul unei secunde,
La gura focului din cuvânt,
Pe o margine cuminte de pământ
Şi te voi privi până când
Din ochii mei va zbura noaptea
Ca un corb ţipând.

Mă voi întoarce într-o seară,
Să-ţi ating surâsul
Cu fiorul unui cuvânt
Desprins dintr-un dicţionar
Al nerostirii.

Mai apoi, într-o toamnă,
Îngălbenită de timp
Voi pleca printre frunze şi ploi
Într-o cu totul altă lume
Ştiută doar de noi.

E un leagăn acolo,
În flori de câmp şi trifoi.

ÎNTRE TOAMNĂ ŞI TINE

Toamna e timpul tău…
Îți aud paşii rari respirând
Printre căderi de frunze
Şi dezgoliri de copaci…
Nimic nu seamănă mai mult cu tine
Decât culoarea aceasta arămie
Pentru care am suspinat îndelung.

Chipul tău
Mângâiat de obrazul ploii
Mă face un fel de pictor
Al frumosului,
Al minunatului cuvânt
În care te-am găsit sălăşluind.

Înlăuntrul lui
Primeşte-mă, iubire.

ÎNVEŞNICIRE

Într-o zi îți voi călca
Pragul de salcâm înflorit,
Peste care se lasă moale înserarea
Ca un copil ostenit
De cărările pădurii.

Îți voi bate la uşă într-o zi
Cu cântec de greier,
Iar tu vei ieşi să mă-ntâmpini
Cu umbra unui sărut
Ce miroase a florile câmpului.

Nu se va şti în ce an suntem…
Va trece timpul
Prin dreptul ferestrei
Bătând uşor cu degetul
Şi şoptindu-ne:
Trebuie să vă întoarceți
În trecutul vostru etern,
Nu-i frumos să supărați moartea…

Şi noi vom râde ca doi nebuni.

LA ÎNCEPUT

Mai întâi copacul se înclină în fața omului,
Si se roagă să nu-i ucidă primăverile,
Păsările să nu i le usuce din ram,
Să nu le sugrume trilul
Atât de sublim…

La început, omul nu-i înțelegea îndoiala,
Semnul întrebării încă neinventat,
Apoi, omul s-a împrietenit cu focul
Si copacul se simțea din ce în ce
Mai singur şi mai trist.

Pe urmă omul învățase să fie viclean,
De la animale învățase,
Sau poate ele de la el,
Mai ales să fie crud…

Pe urmă nimic n-a mai contat.

Copacul începuseră să simtă durerea,
Lacrimile începuse să-i curgă pe trunchi
Si se prăbuşi neputincios.

Mai întâi, copacul a fost…

LEAGĂNUL LUI DUMNEZEU

Îngerii pluteau
Asupra ochilor umezi,
Asupra palmelor rugătoare
Şi ochii cerului
Plângeau în ochii lor
Ca o contopire
A două lumi,
Una bună
Şi una rea,
În care doar faptele
Iau forma pâinii
Ce ne va hrăni pe toți.

Îngeri cântau mai apoi
Cântec de înălțare
Pentru ochi şi palme,
Pentru întregirea lor
Şi pentru arderea
Celei de-a doua lumi.

Tot îngerii i-au luat de mâini
Cu mâinile lor de lumină
Pe cei dragi nouă
Şi i-au urcat în poala lui Dumnezeu
Ca-ntr-un leagăn imens.

De-atunci suntem noi aşa de săraci.

MAREA

Marea, frumosul blestem
Al iubirii,
Ne-a cuprins şi pe noi
Într-un timp auriu,
Epave trecute
Pe sub cerul pustiu
Ce-au făcut din sărut
Doar cuvinte durute.

Marea, suspinul
Unei vârste anume,
Peste care şi azi
Câte-un soare apune,
Peste care mai ieri
Înflorea blând iubirea,
Azi din cântec se pare
A murit tresărirea…

Marea, blândul alint
Cu care mă minți şi te mint.

MOLDAVĂ

Dealurile cu vii
Au încremenit în sângele meu
Cu iz moldav.

Apocaliptice ploi ale toamnei
Mi-au umplut plânsul
Până către prezent.

Pe sub izvoare
Mai şopotesc şi eu uneori
Spre moartea tăcerii.

Crivățul din trecut
Îmi dezbracă şi azi sufletul
De câte-o primăvară.

Moldavă îmi e şi scrierea aceasta,
Ca o sămânță dusă de vânt
Printre alte semințe.

Viile acelea le storc
Ca pe licori ale uitării.

NĂVALNIC

Năvalnic se-aruncă în mine izvoare,
Năvalnic şi eu le întâmpin zâmbind
Şi coamele lor în mâini le cuprind,
Pe ele le dor şi pe mine mă doare.

Năvalnic se-aruncă şi vor să îmi frângă
Fărâma de vis ce-o mai pot retrăi,
Îmi sufocă verbe: a trăi şi-a iubi,
Cuvântul ajung cu furie să-mi strângă.

Năvalnice ele, năvalnic şi eu,
Ajung să mă joc de-a viața cu mine,
Oricum printre zile rămas-au puține
Şi ca să rezist îmi e tot mai greu.

Năvalnic se-aruncă izvoare mereu…

NEPUTINŢĂ

Dobor în mine salcâmii
Pe care i-am crescut
Cu propria-mi respirație
Şi ucid înflorirea lor
Cândva de neuitat.

Surp în mine pereții casei
Cu aceeaşi respirație,
Uragan devenită în timp,
Pentru a nu-mi trezi amintirea,
Pentru a nu o ucide apoi,
Pentru a nu comite
Un alt sacrilegiu.

Întind forma păsării
Pe care o transform
În ceva mult mai diform,
În nezbor,
În nedescriere.

Acestea toate le fac,
Pentru a ucide durerea
Neputinței de a retrăi.

NU UITA

Aş vrea să-ți văd trupul,
Frumoasă trăire
În care n-am găsit niciodată
Nimic pământesc,
Trupul tău de forma plânsului,
De-a dorului formă,
Trupul tău de forma
Iubirii eterne.

Aş vrea să ştiu
Dacă nu cumva ai plecat
Din fereastra gândului meu.
Încremenit e ceasul aşteptării
În a uitării fântână.

Aş vrea să ştiu că nu plângi
Şi-atunci aş putea,
Într-un târziu ploios,
Să adorm şi eu
Pe un tărâm al neîntoarcerii.

Nu uita: aprinde din când în când
Candela…

PLOUĂ

Plouă şi trupul tău miroase
A fân de curând cosit
Pe care dragostea
Cu zbateri aprinse l-a răvăşit.

Plouă deasupra umerilor tăi
Cum deasupra unui copac înflorit
Lumina desface lumină din muguri,
O altă înflorire va fi răsărit.

Plouă deasupra buzelor tale
Roua tăcerii unei nopți adormite,
O noapte ascunsă în altă noapte,
Plouă prin vise neîmplinite.

În palme îți plouă ca într-o vară,
În cântec de greier ne plouă acum,
Miroase a floare, a fân şi-a iubire
Şi nimeni nu ştie când şi cum.

POEM BRĂZDAT

Uite plugul ți-l înfig în coastă,
Țara mea şi mama mea străbună,
Brazdă trag ca nimeni să nu spună
Că n-ai fost şi că nu eşti a noastră.

Ar adânc a sânge şi a pâine,
De-o să plouă o să-ți fie bine,
Țara mea şi mama mea, la tine
Vor veni copii să ceară mâine.

Pomii roditori îți cresc în spate,
Ape trec să îți aline dorul,
Când veni-va fata cu ulciorul,
Lacrimile îți vor fi secate.

Mamă țară, cântec de-adormire,
Plugul ți-l înfig adânc şi plâng,
Când cu plugul alte trupuri frâng
Trupuri adormite de oştire…

Uite plugul ți-l înfig în coastă
Şi mă doare, mamă, țara noastră.

STĂRILE MELE

Între piatră şi pasăre
Sunt eu cu aceste cuvinte.
Greu îmi apasă mersul
Ploaia ochilor tăi
Şi mult dor mă cuprinde
De zboruri înalte
Pe lângă fruntea cerului.

Între a fi şi a putea
Sunt tot eu,
Căutându-mi sensurile
În semințele cu rost aruncate
Pe obrazul pământului
De Dumnezeu

Între piatră şi eu
Las întotdeauna
Frâu liber zborului,
Aşa cum
Între eu şi pasăre
Dau drumul tăcerii

Între piatră şi pasăre
Sunt atâtea de spus.

RĂSTIGNIREA DIN MINE

În trupul meu au rămas mamă,
Rănile din tălpile lui Iisus
Şi din palme
Şi din coastă mamă,
Mă dor ochii
De privirea ochilor lui
Şi de durerea durerii, mamă.

Ştiu: nu am fost acolo, mamă,
Eu eram un fir de pulbere
Ce avea să devină mai târziu
O pată de sânge, mamă,
Un țipăt aproape,
O firavă respirație,
Toate de la tine, mamă.

Uneori mă doare
Urma mea peste alte urme,
Trecerea peste timp mamă,
Şi peste sacrul cuvânt
Din sacra scriere
A lui Dumnezeu

În trupul meu, mamă,
A înflorit bucata de cruce
Şi mă doare, mamă.

REBOTEZARE

Mi se deschide uneori
Cartea de rugăciuni
În dreptul tău…
Îmi fac cruce
Şi păşesc în tăcerea
Unei bucăți de pâine
Stropită de sacrul vin
Al iertării.

Tu stai cuminte în icoana ta,
Nici măcar nu surâzi
Şi aştepți să ies din mine
Într-un fel de plimbare de după-amiază
Pe care o facem din ce în ce mai rar.

Sub tălpi îmi arde
Un fel de piatră
Şi în palme îmi înfloresc
Cuiele răstignirii.

Toate acestea ca o rebotezare a mea.

SEARA BUNICILOR

Seară târzie, ostenite fețe
Îmi trec şi-acum prin minte,
Cum s-a-ntâmplat mereu,
Mâna ce scrie tot mai greu,
Ochiul întors spre cele sfinte.

Aprinse lumânări, obraji de ceară,
Umbre trecute pe lângă ferestre
Cu siluete aproape-mbolnăvite,
Cu lacrimi ce au devenit poveste,
Cu palme aspre şi bătătorite.

Seară târzie, nimeni nu-i mai vede,
Că mai există nu-ți mai vine-a crede.

SEMN

Am ajuns la capătul apei
Şi la marginea luminii am ajuns,
La marginea ploii,
La a lacrimii margine,
La marginea toamnei
Şi la marginea căderii din ea,
La marginea chemării
Şi la marginea strigătului neputinței
Am ajuns
Şi tot mai aveam de mers.

Undeva, departe,
La poalele zării,
Îmi făcea cu mâna Dumnezeu

STARE DE FAPT

Munții mi s-au urcat
Până în sânge
Cu brazii lor cu tot
Şi iată au început
Să se trezească urşii
Şi mişună prin mine
Jivinele toate,
Păsări vin şi pleacă
Lăsându-mi goluri în trup,
Mă bucur de pui
Şi de muguri mă bucur,
De şoaptele reci
Ascunse-n izvoare.

Mă bucur de arderea stâncilor
În mâna timpului…

Munții mi-au urcat
Până în sânge
Şi urlă prin mine jivinele
De atâta foame,
Ca şi cum nimic
Din lăuntrul meu
N-ar mai fi bun.

SURÂSUL ÎNGERULUI

Va ninge într-o zi
Şi trupul îngerului gol va fi,
Va ninge şi mai rău
Va viscoli.

În ochii lui
Frigul va sălăşlui
Şi zborul îi va îngheța
În aripi.

Va ninge peste înger
Şi peste obrazul lui,
Lacrimi aproape verzui
Cădea-vor din cer.

Surâsul lui, nedesluşit mister,
Va răzbate din ger.

TĂMĂDUIRE

Dormise o vreme pe margini de iarbă,
Pe margini de apă-nsorite,
Pe trup de fecioară împletit cu-nflorirea,
Pe suspinul cuvântului,
Ca şi cum nimeni
Nu s-ar mai fi îndrăgostit
Până la el…

O vreme crezuse că doarme,
Însă atingerea tainică a primăverii
Îl făcu să tresară
Şi să înţeleagă că, oricât ar dormi,
Singurul leac pentru dragoste
Este trezirea.

TIMP TRECUT

Se-aprind mirişti în sufletul meu
Copil încă şi mi-e dor
De chipul tăcut al înserării
Pe sub care păsările îşi fac cuib.

Ard miriştile unui timp trecut
Ca o palidă fereastră,
La care din când în când
Zâmbeşte cuminte luna.

Anii devin tot mai grei
Şi miroase a fum umărul nopţii
Pe care plâng şi adorm.

TRECUTELE-MI ZILE

Desculță mirişte a satului
Mi-a însângerat zile lungi de vară,
În goana mea
După fluturi şi păsări.

Asfințit înghițit de pădure
Tămăduindu-mi truda
Genunchilor mei,
Pe care îi pipăiam în zadar.

Pe sub lună şi stele
Ca nişte bulgări de foc,
Se furişau trupurile noastre goale
În apa adâncă a lacului.

Lunecam în timp
Către un alt început
Trestii atinse de seară,
Vietăți ațipite deja.

Nimic nu ne-a mai rămas de-atunci…

ŢIGANII

Dans de foc
Râde pământul sub pietre,
A ploaie râde
Şi-a secetă iară.
Aprig dansează țiganii,
Ca nişte flăcări urcând către cer,
Dansează ele,
Frumoasele țigănci,
În sunet de bani şi acorduri nebune
Râd țiganii şi cântă,
Beau şi strigă la lună
Şi tot cerul e al lor.

În zori vor pleca spre alt tărâm,
Oricum ei vin dintr-o altă lume,
O lume fără pretenții şi ură.

Dansează şi cântă țiganii
Din scripcă şi gură.
Caii lor leagă aceste tărâmuri,
Noaptea pasc liniştiți printre stele,
Ziua poartă în cârcă aceste ființe rebele.

E târziu, dansează țiganii,
Frumoasele țigănci dansează şi ele.

UITARE

Uitatu-mi-am somnul în iarbă
Şi iarbă a crescut peste el,

Uitatu-mi-am mersul în cărare
Şi altă cărare se făcu peste el,

Uitatu-mi-am privirea în apă
Şi altă apă trecu peste ea,

Uitatu-mi-am cuvântul în tăcere
Şi altă tăcere se-aşezase profund,

Uitatu-mi-am seara în înserare
Şi noaptea înnoptase mult prea tare.

Uitatu-mi-am ce n-am putut uita,
O altă zi, o altă viață a mea…

UMBRA MAMEI

O umbră ai rămas, mamă,
Uitată într-o cămară,
Într-o casă dărăpănată
În care până şi ferestrele
S-au întors cu fața spre Dumnezeu.

Îți batem la uşă uneori,
Iar tu ne primeşti
Cu mere şi nuci în poală,
Semn c-ai devenit
Un fel de toamnă târzie.

Ceasul vechi
Pierde şirul secundelor,
Iar din pereți surâd amar
Fotografiile unei tinereți
Risipită aiurea.

O umbră ai rămas, mamă,
Cu mână de sfânt…

UN FEL DE JOC

Plecăm undeva între stele,
Un spațiu atât de restrâns
În care doar palmele mele
Se-apucă de plâns…

Lumina se scurge pe ele,
O ploaie prin frunze trecând,
Plecăm undeva între stele,
Cădem de acolo pe rând.

Şi eu şi cu cine mai este,
Şi tu şi cu cine mai vrei,
Plecăm undeva în poveste,
Trecând îmbătați pe alei.

Plecăm între ziuă şi noapte,
Ne-ascundem între strigăt şi şoapte.

VINDECARE

Celebru pianist să fi fost,
Aş fi concertat în spitale
Pentru vindecarea sufletelor,
Înconjurat de ochi tandri şi trişti,
Spălând lacrima suferinței
cu cea a bucuriei.

Duminica le-aş fi cântat lor,
Dându-le speranță
pentru o nouă duminică.

Dumnezeu ar fi venit
de la Liturghie
Şi s-ar fi aşezat
deasupra capetelor noastre,
Iar eu aş fi cântat,
Aş fi cântat până când
Pereții spitalului
Ar fi devenit îngeri,
Până când moartea în sine
Ar fi devenit înger
Şi ar fi plâns milostivă
Lângă noi.

Aş fi concertat în spitale
Până când bolile toate
S-ar fi surpat înlăuntrul lor,
Până la sufocarea suferinței.

Atunci aş fi murit şi eu.

REPETABIL VIS

O adiere mi-a rămas
Mâna ta cuminte
Ca o trecere a serii
Prin odaia mea,

Mâna ta lumină trecând
Prin ochiul serii
Obosit de-atâtea poveşti,
De cuvinte ce se aud,
Sunet de argint şi de dor
În timpanele timpului

O adiere mi-a rămas
Cuvântul tău ascuns cu grijă
În înserarea copilăriei,
Un fel de semn
Lăsat în dreptul sufletului meu
Pentru a nu uita niciodată
Cine sunt.

Mâna ta, urma unui vis
Repetabil până la moarte.

ADIERE

Trec uneori pe sub genele tale
Cu lumină în pumni
Şi tu tresari ca şi când
Aşteptai lumina.
Păşesc uşor peste fiecare cuvânt
Şi nu las urme,
Pentru a nu te trezi
Din condiția ta de sfânt

Cu ploaie trec uneori
Şi cu vânt…

ÎN LOC DE JURĂMÂNT

În pragul acestor zăpezi însorite
Te-aştept să revii la mine-n cuvânt,
E iarnă cuminte precum chipul de sfânt,
Întinse ninsori pe câmpii adormite.

Pădurile cu sănii şi cai împodobite
În genunchi le aşez pentru tine pe veci,
Te voi ruga apoi din cuvânt să nu pleci,
Să rămâi în trăirea unor simple ispite.

Şi când totul va fi mai frumos ca-n trecut,
Când iubirea va naşte alte basme carnale,
Secundele toate vor avea piedestale,
Vom rămâne etern întrupați în sărut...

Vom trăi ceea ce în alt timp n-am putut...

AŞ FI PUTUT

Mă voi irosi
Însemnând cuvinte
Pe tâmplele timpului,
Caligrafie a iubirii
Demult ucisă.

De dragul toamnelor,
Voi arunca în scris
Şi ultimele litere,
Pentru a se putea ridica la cer
Sufletu-mi vinovat
De atâta tresăltare.

Puteam să fiu oricând
Propriu-mi spectator,
Privind nu înălțarea,
Ci căderea mea...

O străfulgerare
A genunchilor mei,
A trupului,
A ochilor...

Puteam să mă privesc
În proprii ochi
Şi să nu înțeleg nimic.

ŞAPTEZECI ŞI CINCI

Astăzi ai fi împlinit
Şaptezeci şi cinci de ani
Şi aveai să fii
Cel mai frumos bunic
Al Literaturii Române,
Cu cer şi soare
Amestecată, ființa ta
Avea să ne bucure,
Ori de câte ori
Ai fi rostogolit în noi
Frumoasa ta poezie
Ca pe un bulgăre sfânt
De pământ...

Ai fi implinit
Şaptezeci şi cinci de înfloriri
Şi-n tâmplele cuvântului tău
S-ar fi ascuns mirese desculțe
Alergându-ți prin vise
Şi niciodată n-ai fi ştiut
Cât de mult ne lipseşti.

Astăzi ai fi putut să trăieşti...

AŞ VREA

Aş vrea să mor frumos
Aruncându-mă în albastrul ochilor tăi,
Spre a-mi scălda sufletul
Mistuit de iubire

Aş vrea să mă arunc
În smaraldul ochilor tăi,
Cascadă adâncă şi rece
Ce-mi dă nemaiîntâlniți fiori.

În noaptea din ei
Aş vrea să mă arunc,
Beznă tăcută şi dulce,
Şi să alunec
În formele trupului tău
Pe care atât de mult l-am iubit.

Aş vrea să mor frumos
Ascunzându-mă într-un ungher
Al vieții din tine.

NATURĂ MOARTĂ

Mi-au înzăpezit cocorii,
Zborul lor a înghețat
Cum au înghețat şi zorii
Versului înlăcrimat.

Nu mai vine, nu mai pleacă
Niciun dor din câte-au fost,
Mi-au înzăpezit cocorii
Încă fără niciun rost.

Iernile îşi cată cuiburi
Prin frunzişuri troienite,
Crengile, desene negre,
Sunt de viscol ascuțite.

Vântul suflă-n pene gri,
Primăvara unde-o fi?

CĂUTARE

Caut uneori o pasăre,
Trupul ei să-mi țină de zbor,
Să urc în cuvinte şi să cobor,
Să ating cu aripa umărul cerului
Şi să plâng apoi
Cu lungi şi interminabile ploi.

Caut uneori trupul ei
Pentru liniştea cuibului
Din care aş putea să cobor sau să urc
Într-o taină ştiută doar de mine.

Caut trupul ei,
Dar se face noapte
Şi mi-e tare frig.

COLIND

Miez de iarnă-nmiresmat,
Noi umblăm la colindat
Pe la case-mpărăteşti,
Prin ninsori dumnezeieşti.

Vrem să vă urăm s-aveți
Doar belşug şi frumuseți,
Tot ce vreți şi bucurii,
Case pline de copii.

Albe crengi, flori înghețate,
Să aveți noroc în toate,
Să vă fie viața plină
De-a colindului lumină.

La mulți ani noi vă urăm,
Să ajungem să cântăm
Prin ninsori cernute lin,
În toți anii care vin…

DE DORUL POEZIEI

Nu ştiu ce va fi,
Se face noapte în sângele meu
Şi-ncepe să nu-mi mai fie dor
De absolut nimic.

Eu prind în brațe copacul
Căzut din livadă
Aiurea prin univers,
Ce miroase a trupul tău,
Femeie frumoasă,
Dar nu mă mai pot întoarce.

Va veni să-mi ia locul
În cuibul cuvântului un înger,
Care, alergând, într-o zi,
Se va împiedica de o rază
Şi din ochii lui
Se va răsturna cerul albastru,
Pe care tu îl vei săruta zilnic,
De dorul poeziei.

DIMENSIUNE

Sunt un ţărm
Mult prea departe lăsat
De trecerea ta,
Un alt tărâm dintr-o altă lume
Despre care cuvintele
Nu pot spune nimic.
Vino să vezi,
Îi strig eu timpului,
Întoarce-te să priveşti
Palmele mele-nflorite.
Culege şi tu
Urme de val
De pe fruntea trecutului.

Sunt un ţărm
Peste care urma paşilor
N-a plâns niciodată…

EA E

Ea e toamnă mereu
Şi e mereu cuminte,
Nimeni nu înţelege cum
Păşeşte atât de frumos
Peste cuvinte.
Ea e toamnă mereu
Şi poartă eşarfă de frunze aprinse.

Eu mă apropii
Din ce în ce mai greu
De mâinile ei cuminţi,
Neatinse.

E toamnă şi are surâs arămiu,
Ochi de cer şi de soare
Aruncă spre mine.
Imposibil îmi e,
Îmi e tot mai greu,
De umbra ei a mă ţine.

Ea e toamnă frumoasă,
Ea e toamnă mereu…

IARNA MEA

Îmi e iarna atâta de rece,
Tot ce-i cald în mine eşti Tu,
Încât gerul aproape-mi trecu,
Aşa cum fiecare clipă trece.

Îmi e zăpada atât de curată
Şi atât de albă e ea,
De n-ai fi, nu cred c-aş putea
S-ajung primăvara vreodată.

Îmi e dorul de tine adânc
Şi tristeţea vrea să mă-nvingă,
De n-ar fi ca iarna să ningă,
Mi-ar fi greu la piept să te strâng.

Îmi e fericirea prea mare
Şi gându-mi la tine mereu,
Suferinţă accept să fiu eu,
Iar Tu eternă-ncântare…

Îmi este iarna reîntrupare…

ÎMBRĂŢIŞARE CU POMI

Întind braţele mele,
Dăruire eternă,
Câţiva paşi ne despart
De cele două lumi
În care trăim fiecare,
Eu în propriu-mi contur,
În dulceaga coajă voi,
Eu am braţe de sânge,
Voi braţe de-nflorire aveţi.
Ce amestec să iasă
Din această îmbrăţişare?
Sacrificiul frumos al cuvântului,
Capătul frazei nerostite,
Poveste încheiată deja.

Întind braţele
Şi aştept înclinarea,
Atingerea o aştept
Ce poate fi veşnică.

CĂUTAM

Căutam o ieşire
Într-o altfel de lume
O lume cu cai
De culoarea vântului
Pe care încalecă umbrele
Şi fug din calea nefericirii.

Căutam o altfel de viață
Cu iarbă bătută în tălpi
Şi-n palmele mele
În loc de cuie,
Cu somn ascuns
În pragul unui basm
Pe care mi-l spune mereu
Şi mereu altfel
Gura-nserării.

Căutam o ieşire
Pe un altfel de țărm
Pe care n-ai fi existat
Decât în închipuirea mării,
Decât în sensul de-a fi
Al oceanului.

Toate acestea le căutam
Şi le-am găsit odată cu tine.

O SINGURĂ ZI

Respir aerul rece al toamnei
Şi plâng…
Au plecat păsările
Din pragul ochilor mei
Şi s-a lăsat brumă
La mine în suflet.

Sunt atât de singur,
Încât îmi inventez
Personaje şi dialoguri.
Îmi este frig şi atunci
Mă ridic de pe banca
Unde stăteam lângă mine
Şi mă plimb…
Salut politicos copacii,
Nu ştiu dacă îmi răspund.

Astăzi nu mă înțeleg cu nimeni,
Aşa că mai bine plec…

Spre seară ajung acasă şi-ncepe să ningă…
Aprind focul, citesc, scriu şi adorm.
Dimineață mă trezesc fericit
Într-o altă zi, un alt anotimp, o altă viață…

Nici nu ştiu dacă a fost ieri vreodată…

PE O BANCĂ

Pe o bancă am lăsat,
Într-un parc adormit,
Toate visele făurite atunci.
Dialogul copacilor
Amestecat cu surâsul tău
Toate au rămas acolo.

Acolo, pe bancă,
Am uitat prima poezie
Încrustată în carne fragedă,
În suspin de copil
Ce se zbate să iasă
Din propria-i lume.

Pe banca aceea
Dorm şi azi frunzele,
Visează şi ele
Să devină copaci,
Şi lor le e greu
Să-şi iasă din trup.

Ne vom întoarce cândva,
Să alungăm trecutul…

STARE DE UITARE

Mă ascund într-un gând
Al meu mai vechi,
Ca şi cum aş fi
Sămânța unui fruct
Neroditoare vreodată.

M-ascund aici
Scârbit de teorii banale
Şi-mi propun să tac,
Pentru a nu mă mai durea
Niciun chip,
Nicio prezență.

Îmi propun să nu uit
Unde şi cum m-am ascuns.

Îmi propun să mă regăsesc cândva
Printre trestiile sufletului meu,
O lebădă rătăcind
Pe oglinda albastră a neuitării.

Oricum îmi propun să tac...

ARIPI DE CENUŞĂ

Din răsăritul de foc al soarelui
Te-ai născut
Şi zilnic mori în eterna lui asfinţire
Câteva zboruri doar
Şi secundele îţi ucid sublimul
Şi sângerezi a lumină
Şi te doare.

Înserările te sufocă
Şi aripi de cenuşă îţi dau
Pentru a te ţine în loc
Încă o zi
O viaţă încă,

Pasăre ce porţi în tine
Blestemul nezborului către apus
Spre a-i fi poetului mai uşor
Să te găsească
In cuibul dintre noapte şi zi
Să mai poată trăi

Pasăre sau orice fiinţă ai fi…

ÎNTRISTĂRI

Trec care cu poveri prin amintiri
Şi eu copil desculţ, chircit în ele,
Prin toamne noroioase şi rebele,
Cu ploile ascunse în priviri.

Părinţii se încovoiau sub cer
De câtă trudă se-aduna în oase,
În serile târzii intrau în case
Şă-şi odihnească braţele de fier.

În pleoape somnu-şi închideau
Prin nopţi adânci şi pline de tăceri,
Iar Dumnezeu le dăruia puteri
Şi-a doua zi cu-acelaşi spor trudeau.

Şi anii tinereţii li s-au dus,
Striviţi de roata grea a-mpovărării
Şi-albiţi sunt azi de iernile visării,
Iar tata a urcat în ceruri, sus...

TRECERII TALE

Încă mai caut
Urma pasului tău
Strecurat în înserare,
Ca un foşnet de sfânt
Prin rugăciunea curată.

Nu am aripi, nu am,
Risipit-am zborul în tinerețe
Şi mi-e tot mai greu
Să răstălmăcesc cuvinte
Întru venirea ta.

Încă mai caut
Trecerea ta peste anotimp,
Urma pasului tău
În lumină o caut,
În amestecul pur
De iarbă şi rouă,
Pe frumosul obraz al nisipului
Şi în cântecul ploii.

Încă mai caut
Sensul trecerii tale
Prin mine.

EGALITATE

Mă simt egalul frunzei,
Tremur odată cu ea
Şi port pe umeri
Povara ploilor reci
Şi a ploilor calde,
Şi prin mine trece lumina
Şi eu ascult nopțile.
Mă simt egalul frunzei
Mai ales toamna
Când o îmbrațişez
Într-o cădere continuă,
După care adormim împreună
Şi mie mi-e frig.
Şi port demn această povară
Tânjind la noi şi eterne-nfrunziri.

Mă simt cel puțin egalul ei
Când sunt îndrăgostit...

NUMAI EA ŞI POETUL

Ea adormise suav
Pe câteva coji de portocale
Şi cu cartea de poezii a lui Nichita
În braţe...
Astfel îl auzea cum respiră greu
Şi zâmbeşte blond,
Îl asculta recitând şi plângând totodată,
Iar mai apoi,
Însă nu foarte târziu,
Îl privea cum pleacă...

Ea ştia să viseze frumos
Şi mai ştia să se trezească frumos
Din vise...

Închidea apoi cartea,
Făcea curat în cameră
Şi se arunca în gura zilei
Fără să spună nimic...

Au trăit astfel o viaţă întreagă
Numai ea şi poetul...

TAINA PĂSĂRILOR

Aş vrea să înţeleg uneori păsările,
Cele care pleacă şi vin,
Cele care mor şi se nasc
De dragul zborului.
În copilărie mama-mi spunea
Că păsările sunt un fel de îngeri,
Ce zboară din braţele albastre
Ale lui Dumnezeu
Şi se cuibăresc în braţele copacilor,
În streşinile înfrigurate ale iernii
Şi în poalele-nserării...

Aş vrea să înţeleg uneori păsările,
Mai ales pentru zborul lor graţios
Prin plânsul ochilor mei,
Mai ales pentru cântecul lor divin
Pe care doar Dumnezeu
Îl înţelege deplin.

Aş vrea să le ascult şi să le înţeleg...

BUCURIA TREZIRI

Recunosc dimineţile
După frumuseţea chipului tău
Împletită cu răsăritul
Şi cu rostirea primelor cuvinte,
Şoapte perfecte
De forma merelor coapte
Cu care zilnic mă hrănesc...

Nu-mi plac
Dimineţile gri,
Mohorârea ochilor tăi
Şi întunericul nerostirii cuvintelor,
Uciderea şoaptelor...

Recunosc uneori dimineţile
După foşnetul trupului tău
În trupul somnului şi-al viselor
Până târziu...

Le recunosc şi mă bucur de ele,
Ca de dulceaţa bunicii din copilărie.

DESPRE AMURG

În amurg
M-afundam cu dealurile şi câmpiile,
În somnul copilăriei mele,
Somn ce-mi aducea cele mai frumoase vise,
Vise ce-mi aduceau cele mai frumoase prezenţe,
Prezenţe ce-mi aduceau cele mai frumoase clipe,
Clipe ce nu se mai terminau niciodată...

Amurgul nu întârzia niciodată,
Amurg de floare sau de fată,
De pasăre ce nu mai zboară,
De o poveste spusă iară.

Astăzi când amurgul a amurgit,
M-ascund în copitele unui cal
Ce aleargă printre dealuri şi peste câmpii,
Spre a mai căuta acele vise...

Dar visele au şi ele amurgul lor...

FINALITATE

Dau foc treptelor către mine
Şi nu mai vreau să cobor sau să urc.

Prefer această cenuşă
În locul amăgirilor...

Voi lâncezi pe această bucată de piatră,
O ultimă treaptă ce mi-a mai rămas.

Dau foc treptelor din glas
Şi dau vântului
Cenuşa stearpă a cuvântului.

Seara, târziu,
Pe piatră frig îmi va fi
Şi voi arde torţe în mine,
Spre a mă încălzi...

Voi arde tot,
Până arderea va muri...

NEPLATA CUVÂNTULUI

Flori de tei pe cartea-ți sfântă...
Necuvântu-n van cuvântă,
Nepriceperea rânjeşte,
Răul tot mai mare creşte,
Scrisul tot mai strâmb se face,
Urâțenia ne place
Şi-n final când totu-i gata
Diavolul le-ntinde plata,
Trei arginți aceştia-s ei,
Muncă fără de temei.

Ce rămâne e lucirea,
Veşnicia, nemurirea,
Ce chiar Dumnezeu le-a dat
Geniului înaripat...

ELOGIUL IUBIRII

Ea păşise în inima mea,
Lotus alb în călcâi înflorea,
Sângele în sânge mi-l însângera
Şi creştea, mereu creştea...

În cuvânt un altul se năştea,
O iubire de mare purtată,
O întâmplare neîntâmplată,
Ce avea să se-ntâmple cândva.

Ea păşise la mine-n lumină,
Ochii rău m-au durut şi mă dor,
Se mutase visul în viitor,
Îmi rămase noaptea puțină.

Ea păşise afară din trup,
Într-o beznă întâmplătoare,
Trupul meu, un contur oarecare
Cu margini ce aproape se rup.

Ea păşise afară din trup...

NEÎMPĂRŢIRE

De aceea te caut uneori
În privirea unui înger,
În secunda zăpezii
Şi în mireasma pâinii şi-a vinului.

În chipul tăcerii tale
Dezleg cele mai frumoase cuvinte
Şi le înnod în coame de vânt,
Spre a opri o clipă
Goana nebună a timpului
Care ne-a mai rămas.

Tu, care niciodată nu uiți
Să aprinzi focul,
Mai mult pentru iluminare
Decât pentru lumină,
Mai mult pentru ardere
Decât pentru căldură,

Tu care ademeneşti veşnicia
Cu un singur sărut,
Ai ştiut să împarți secundele
Atât de frumos,
Încât niciodată
N-am simțit împărțirea.

ASCULTARE

Ştiu că mă auzi uneori
Când cotrobăiesc
Prin propriu-mi întuneric
Şi mă strigi
Cu strigarea unui înger
În pragul căderii,
Spre a nu mă pierde.

Mai ştiu, atunci când nu sunt,
Cum mă găseşti reîntorcîndu-mă,
Cum mă îmbrăţişezi reîmbrăţişîndu-mă,
Spre a nu mă risipi.

Şi mai ştiu că odată, cândva,
Ai putut a mă reînturna
În propria-mi şi fireasca făptură,
Spre a nu mai pleca...

Ştiu că mă auzi şi atunci când tac
La marginea dialogului,
Smuls dintr-un dicţionar mult prea sărac,
Şi mă strigi, pentru că doar un pas mă desparte
De tăcerea profundă ...

Ştiu că mi-auzi trecerea sângelui
Prin aceste cuvinte.

DESPRE VISE

Iubesc visele pentru eternitatea lor,
Le iubesc fiindcă nu pot fi interzise
Şi nici revendicate...

Pe sub cer, tip-til,
Se târăşte uitatul copil
Cu ochi mari şi plini de vise.

Oare ce va urma?...

Copilul acesta se visează
Ospătându-se la masa celor bogaţi.

Copilul acesta se visează iubit
Şi iubind mai târziu.

Ştie el să-şi viseze în felul lui
Lumina ploii
De deasupra ochilor...

Şi într-un sfârşit visează
Că zboară spre îngeri.

Pentru el
Acesta este adevăratul vis
Al mântuirii...

Iubesc visele fiindcă ele
Nu aparţin nimănui...

CARTEA

Învață despre mine
Atât cât să te doară
Şi trecerea-ți prin lume
Va fi mult mai uşoară.

Din fraze ia-mi lumina,
Păstreaz-o pentru tine,
Găseşte-ți rădăcina
Ce-n viață te mai ține.

Alungă-ntunecarea,
Uitarea o alungă
Şi caută-ți cărarea
Ce are să m-ajungă.

Străbate-apoi prin mine
Şi du-te mai departe,
Cât Dumnezeu te ține,
Căci viața e o carte.

Cuprins

ARIPI DE CENUŞĂ 1
ÎNFLORIRE 5
ROŞU TÂRZIU 6
AŞTEPTARE-NFLORITĂ 7
CĂDERE 8
BASM 9
SCRISOARE 10
NEPĂCĂTUIRE 11
ASEMUINDU-TE 12
VOI AŞTEPTA 13
REPETATELE-MI STĂRI 14
TĂCERE 15
DESPRE PLECĂRI 16
CAII UMBRELOR 17
ÎN MARTIE 18
AŞA SUNTEM 19
O GARĂ 20
RĂTĂCIRI 21
COPILĂRIE 22
CUBIC SENTIMENT 23
DANS ROTUND 24
DEFINITIVĂ 25
DESPRE PLUTIRE 26
DRUM CĂTRE DUMNEZEU 27
IARBĂ 28
CURÂND 29
AŞTEPTARE 30
PENITENȚĂ 31
ARDEREA VERII 32
ÎNTOARCERE 33
ÎNTRE TOAMNĂ ŞI TINE 34
ÎNVEŞNICIRE 35
LA ÎNCEPUT 36
LEAGĂNUL LUI DUMNEZEU 37
MAREA 38
MOLDAVĂ 39
NĂVALNIC 40
NEPUTINȚĂ 41

NU UITA 42
PLOUĂ 43
POEM BRĂZDAT 44
STĂRILE MELE 45
RĂSTIGNIREA DIN MINE 46
REBOTEZARE 47
SEARA BUNICILOR 48
SEMN 49
STARE DE FAPT 50
SURÂSUL ÎNGERULUI 51
TĂMĂDUIRE 52
TIMP TRECUT 53
TRECUTELE-MI ZILE 54
ȚIGANII 55
UITARE 56
UMBRA MAMEI 57
UN FEL DE JOC 58
VINDECARE 59
REPETABIL VIS 60
ADIERE 61
ÎN LOC DE JURĂMÂNT 62
AȘ FI PUTUT 63
ȘAPTEZECI ȘI CINCI 64
AȘ VREA 65
NATURĂ MOARTĂ 66
CĂUTARE 67
COLIND 68
DE DORUL POEZIEI 69
DIMENSIUNE 70
EA E 71
IARNA MEA 72
ÎMBRĂȚIȘARE CU POMI 73
CĂUTAM 74
O SINGURĂ ZI 75
PE O BANCĂ 76
STARE DE UITARE 77
ARIPI DE CENUȘĂ 78
ÎNTRISTĂRI 79
TRECERII TALE 80
EGALITATE 81
NUMAI EA ȘI POETUL 82
TAINA PĂSĂRILOR 83
BUCURIA TREZIRI 84
DESPRE AMURG 85
FINALITATE 86
NEPLATA CUVÂNTULUI 87
ELOGIUL IUBIRII 88
NEÎMPĂRȚIRE 89
ASCULTARE 90
DESPRE VISE 91
CARTEA 92

de acelaşi autor:

DIALOG ÎN CER – 1995
FRÂNTURI DE ZBOR – 1995
RAMURI DE DOR – 1997
POEME – 1999
LUMINA CUVÂNTULUI MEU – 1999
CASA CU SALCÂMI – 2002
ÎNGERUL MEU – 2003
DE DORUL TĂU – 2003
TURNUL TĂCERII – 2006
LA POALELE OCHILOR TĂI – 2006